Sheboygan Nieuwsbode.

J. QUINTUS, Uitgever & Redacteur.

ABONNEMENTS-PRIJS.

Voor 1½ jaar	$ 2,00.
Voor een jaar	$ 1,50.
Voor zes maanden	$ 1,00.
Voor drie maanden	$ 0,50.

Alles volstrekt in vooruitbetaling.

Verschijnt eenmaal per week.

PRIJS DER ADVERTENTIEN.

Voor een jaar, niet boven de 5 regels	$ 5,00.
Boven 8 tot 16 regels, voor de eerste plaatsing	$ 1,00.
Voor 8 regels of minder, dito	$ 0,50.
Voor elke volgende plaatsing	$ 0,25.

Brieven en ingezonden stukken franco.

2de JAARG. NO. 34. VRIJDAG 25 JULIJ 1851. NO. 86.

Eenig orgaan der Nederlanders in Noord Amerika, aan het nieuws, den toestand en de belangen van het Oude en Nieuwe Vaderland gewijd.

THE SHEBOYGAN NIEUWSBODE,
The only Dutch (or Holland) paper in the United States
IS PUBLISHED EVERY FRIDAY,
at the rate of $1,50 per annum or $1,00 for six months
☞ Payable in advance. ☜
Office: Nearly opposite the New-York Store.

TERMS OF ADVERTISING:
(Sixteen lines or less make a square.)

Square, for 1 week	$1,00	Square, 6 months	$5,00
„ „ 2 weeks	1,25	„ one year	8,00
Business Cards, of 5 lines or less, per an.	5,00	Every subsequent sq.	4,00
Square, 3months	3,00	One column,6 mo'ths	20,00
		„ „ 1 year	30,00

All casual advertisements must be paid for in advance.
☞ Postmasters throughout the Union are politely requested to act as agents for this paper.
—Letters and Communications to be prepaid.

Voor tax lijst en advertentien zie het bij deze Courant behoorende BIJVOEGSEL.

Berigten van Europa.

NEDERLAND.

'S GRAVENHAGE, 23 Junij. In deze residentie is aangekomen en ten huize van zijn' zwager baron *von Maltitz*, afgestapt de Heer *Lee*, beambte aan den *board of topographical engineers* der Vereenigde Staten. De Heer *Lee* is door zijn gouvernement belast, nasporingen in het werk te stellen ten opzigte van de waterbouwkundige werken in Nederland, in verband met den toestand van den waterstaat in Amerika.

— Wij vernemen, dat de grootsche onderneming tot het graven van een kanaal door Zuid-Beveland, het bedijken van een deel der afgestane schorren en het afdammen der Ooster-Schelde aan eene naamlooze maatschappij zal worden afgestaan, dat de statuten dier maatschappij zijn vastgesteld en aan het hoofd daarvan zullen staan de hh mr. *D. Donker Curtius*, oud-minister van justitie in Nederland; *Dechamps*, afgevaardigde, oud-minister van openbare werken en buitenl. zaken in Belgie; *Rolin*, oud-minister van openbare werken in Belgie, *van Beeck Vollenhoven*, lid van de Eerste Kamer der Staten Generaal en bankier te Amsterdam; en *Delmas*, oud-secretaris-generaal bij het ministerie van binnenl. zaken in Frankrijk, welke allen zijn voorgegaan met het nemen van aanzienlijke inschrijvingen. Wij kunnen hier nog bijvoegen, dat onze landgenooten (de HH. Mr. *D. Donker Curtius* en *van Beeck Vollenhoven)* zich veel moeite hebben gegeven, met het geheele ontwerp en de waarschijnlijke uitkomsten grondig te onderzoeken, en dat het gevolg van dat onderzoek moet zijn, dat zij de overtuiging hebben verkregen, dat deze zaak even voordeelig voor de deelnemers zal zijn, als ook voor den staat, die eene groote aanwinst van grond doet.

AMSTERDAM, 20 Junij. Maandag den 16den werd in de Hanover-Square Rooms te Londen eene vergadering gehouden van eenige aanzienlijke Nederlanders, welke de tentoonstelling hadden bezocht. Doordrongen van het nut der tentoonstelling, en overtuigd, dat er nooit beter leerschool voor den practischen man kan geopend worden, wanneer hij zijn eigen belang en den bloei van het vaderland wenscht te bevorderen, heeft deze vergadering zich ten doel gesteld, middelen te beramen, ten einde den Nederlandschen uitoefenaar van eenig bedrijf in kunsten, handwerken of land, hetzij hij meester of werkman zij, den weg, het verblijf en het bezoek der groote tentoonstelling gemakkelijk te maken.

(H. B.)

VLAARDINGEN, 15 Junij. Van 27 Mei jl. tot heden, is een groot aantal schepen ter haringvangst uitgezeild. Ook onderscheidene haring jagers zijn vertrokken. Er liggen nu nog 10 à 12 die morgen zullen uitzeilen, behalve een die eerst den 19 dezer moet vertrekken.

— Er is alhier berigt ontvangen van Hitland, dat de haringvangst tot den 16den dezer nog belet was door het koude en stormachtig weder, maar dat het weder dien dag een gunstiger keer had genomen, zoodat men dacht, dat de vangst den volgenden nacht zou kunnen beginnen.

LEEUWARDEN, 25 Junij. Den 28sten Julij aanstaande zal een der belangrijkste dagen van dit jaar, ja, van deze eeuw zijn, want op dien dag zullen wij eene totale zonsverduistering hebben. Behalve in de jaren 1654, 1606 en 1788, heeft men er hier geene zoo gezien. Tot de verschijnselen, waarvan de nu ophandene verduistering zal vergezeld gaan, behoort, dat de maan, omgeven van een zilverkleurigen ring, en de starren zigtbaar zullen worden aan het uitspansel. De eclips vangt aan ten 3 ure in den namiddag. *(Fries. Ct.)*

— Wij lezen in de *Groninger Courant* het volgende:

In de Groninger en andere Couranten wordt gemeld, dat, volgens een gedrukten brief van *Gutzlaff*, deze zich aan het zendingswerk heeft onttrokken.

Wat *woordelijk* in dien gedrukten brief staat, weet ik niet; maar wel wat de *zaak* is. Zij is deze. *Gutzlaff* heeft vroeger te Hongkong *de Christelijke Vereeniging (the Christian Union)* voor de verbreiding van het Christendom in China opgerigt, en nu het *bestuur* dier vereeniging opgedragen aan drie andere zendelingen, niet ten einde zich zelven aan het zendingswerk te onttrekken, maar ten einde dit werk te krachtiger te kunnen doorzetten. Dit doet hij dan ook door Chinezen tot zendelingen op te leiden, zelf te prediken en zeer veel te schrijven, en elk met raad en daad te hulp te staan.

Ik verwacht van de onpartijdigheid der dagbladen, dat zij deze opheldering even gaarne zullen overnemen, als het onjuiste, *Gutzlaff* krenkende, berigt, 't welk hierdoor aanmerkelijk wordt gewijzigd.

G. 22 Junij. G.

— Men berigt uit Gifhoorn, in Hanover, dat op de Moore, een dorp aldaar, eene talrijke en gevaarlijke dievenbende is ontdekt, die reeds sinds langen tijd de omstreken onveilig maakte en herhaaldelijk inbraak pleegde. Daarenboven hoorde men er bijna ieder oogenblik van diefstallen, op klaarlichten dag, op den publieken weg, met ongehoorde stoutmoedigheid uitgevoerd. Alle nasporing bleef daarbij vruchteloos, en de dingen werden met elken dag erger. Nu veertien dagen geleden, echter, vond er weder eene brutale diefstal plaats, waarbij een huis letterlijk werd leeg gestolen, en ziet, een tooval bragt nu de daders aan het licht. Men had vermoeden gekregen, dat de gestolen goederen naar Moore waren vervoerd; de justitie deed er naauwkeurig onderzoek, en vond — niets. Reeds wilde men zich verwijderen, toen een der gendarmen, die zoo zonder bepaald doel in den stal rondliep, eensklaps in den grond zakte, verdween en — teregt kwam in een hol, waar zich vijf leden der bende en een geheel magazijn van ontvreemde voorwerpen bevonden. Gevat en verhoord, heeft men door die vijf thans reeds vijftien andere schelmen kunnen magtig worden, allen behoorende tot eene behoorlijk georganiseerde bende, die zelfs tot in het Pruisische verbindtenissen had aangeknoopt. *(P. G. C.)*

COEVORDEN, 14 Junij. Eene ongehuwde vrouw, die reeds vroeger door sommige verdacht was van een kind uit de voeten te hebben gemaakt, was onlangs weder in omstandigheden, die haar ten dezen aanzien op de proef zouden stellen.

Gisteren geraakte bovengenoemde vrouw met hare tante (zij bewoonden zamen een huis) in twist en de laatste verweet haar, dat zij gepasseerden Hemelvaartsdag op den wal bevallen was, het kind daar omgebragt en begraven had. De nicht, dit als laster aanmerkende, beklaagde zich deswege bij de policie. Men liet de tante roepen en deze, na den toestand harer nicht beschreven te hebben, verhaalde verder, dat zij op den middag van Hemelvaartsdag, willende gaan eten, het kind harer nicht, ongeveer 3 jaren oud, gelast had zijne moeder te gaan opzoeken, en dat dit kind, die moeder had gevonden op den wal, bezig zijnde met een klein schreijend kind te begraven; terwijl zij (de tante) in het bezit was van nog andere bewijzen omtrent de bevalling harer nicht. Of hiervan kennis aan de justitie is gegeven, dan of dit ijsselijk voorval zonder gevolg zoude zijn, laten wij in het midden. Zoo veel is echter zeker, dat het publiek zich met de opsporing van het lijkje heeft belast, en ook heden middag de overblijfselen daarvan, in eene laagte in den wal, in het gras heeft gevonden. De vergevorderde staat van ontbinding, en de verwoesting, door de dieren aan het lijkje te weeg gebragt, hadden echter een handje, waaraan de nageltjes zigtbaar waren, en de schedel als onmiskenbare bewijzen eener misdaad, gespaard, en deze overblijfselen zijn thans in handen der justitie.

PURMERENDE, 22 Junij. Gisteren avond vertoonde zich eene onweersbui in het zuiden. Kwartier voor zeven ure trok het westelijk gedeelte er van over onze stad en ontlastte zich in zwaren hagel. Er vielen hagelsteenen grooter dan duiveneijeren. De oudste bewoners getuigden, die nooit zoo groot gezien te hebben. Ofschoon er weinig wind was, werden nogtans de glazen aan de zuidzijde der huizen voor het meerendeel vernield. Geen huis, dat geene gebroken glazen telde. Vele, meer dan dertig of veertig, sommige omstreeks honderd en meer Spreeuwen en zwaluwen vond men dood op den grond. Ten zuiden van de stad was eene menigte vee. door den hagel in de slooten gedreven. Een jongen vond in het veld eene meeuw met eene gebroken vlerk; enz. De hagelbui schijnt zich niet ver uitgestrekt te hebben; althans een goed half uur ten zuiden, zoowel als een kwartier ten noorden der stad, heeft men geen hagel gehad.

ASSEN, 24 Junij. Jongstleden Vrijdag is voor het hof alhier behandeld de zaak van het openbaar ministerie tegen *Jacob Bisschop*, oud 28 jaren, arbeider te Smilde, beschuldigd van op 15 April jl. zijn zeventig-jarigen vader *Jan Bisschop*, landbouwer en oud schoolonderwijzer aldaar. moedwillig en herhaaldelijk te hebben gestoten, Uit de instructie bleek dat de vader een paar hem toebehoorende bijenladders van zijn' zoon had teruggevraagd, en deze daarover zoo verstoord werd, dat hij zijn' vader aangreep, hem een eind voortsleurde en in eene sloot stootte, zoodat de vader bewusteloos in huis werd gedragen en daarna eenig bloed opgaf. Er waren vijf getuigen gedagvaard, waaronder ook de mishandelde vader; toen deze de bank voorbijging, waarop de beschuldigde zat, reikte hij zijnen zoon de hand toe, deze nam die gretig aan, en zoowel vader als zoon barstten in tranen uit, zoodat de zoon, al moet hij misschien ook zijne daad jegens de maatschappij boeten, zich in de vergiffenis van zijnen vader mag verheugen.

Op de vraag dan ook, door den heer President aan den vader gedaan, of hij zich ook wilde verschoonen van het geven van getuigenis of van inlichtingen, op grond van te naauwe bloedverwantschap, verklaarde hij gaarne hiervan verschoond te willen worden, waarop hem verlof gegeven werd zich te verwijderen, hetgeen hij deed. Daarop zijn de vier andere getuigen gehoord. De Advocaat-Gen. concludeerde tot schuldigverklaring en tot veroordeeling van den beschuldigde tot tuchthuisstraf voor niet meer dan tien jaren. De uitspraak is bepaald op dingsdag aanstaande. *(D. C.)*

Van den 27sten. Het hof alhier heeft j.l. Dingsdag *Jacob Bisschop* veroordeeld tot een jaar en zes maanden correctionele gevangenisstraf en in de kosten.—Het hof heeft aannemelijk aangenomen, dat de vader in deze zaak, zoo als meermalen, in drift vervoerd, te verre is gegaan en aanleiding heeft gegeven tot het gebeurde.

AMSTERDAM, 28 Junij. Heden morgen is alhier de eerste nieuwe haring aangekomen. De vangst is den 21sten Junij begonnen en den 24 sten heeft de stoomboot *Cycloop* met 22 tonnen de visscherij verlaten. Men hoopt op ruimere vangst met het warme weder, en ziet met belangstelling de tweede bezending, die in het laatst van de volgende week verwacht wordt, te gemoet. De voorraad is tot *ƒ* 800 per ton opgeruimd, de prijs per stuk is thans *ƒ* 2.

— De brik *Belgique* staat op het vertrek van Antwerpen naar Rio-Janeiro, geheel geladen met onderscheidene handels-artikelen. Zij neemt ook 25 pasagiers, alle Luiksche industrielen, mede, die in Zuid-Amerika fortuin willen zoeken.

— In Zwitserland worden door ultramontaansche dagbladen en vlugschriften de *profetien van eene vrome boerin* ijverig verspreid. Deze voorzeggingen komen voornamelijk daarop neder, dat op het einde van Julij van dit jaar een ontzaggelijk leger uit Zwitserland in Duitschland zal vallen en alles te vuur en te zwaard zal vernielen; de goddeloozen zullen niet lang de overhand behouden, maar door een godvruchtigen held verslagen worden, waarna alsdan het rijk Gods op aarde zal komen.

— Den 11den Junij had te London het jaarlijksche gedachtenisfeestmaal plaats van de bestuurders en leden van eene der meest belangrijke weldadige inrigtingen, te weten van de *Maatschappij der Vrienden van behoeftige Vreemdelingen.* Deze maatschappij, welke niet slechts de Koningin van Engeland en Prins *Albert*, maar ook een negental gekroonde hoofden, en daaronder ook den Koning der Nederlanden, tot hare bescherming heeft, en een aantal vorstelijke patronen telt, waaronder prins *Hendrik* der Nederlanden, staat onder het voorzitterschap van den hertog *van Wellington.* Deze maatschappij, in 1806 gesticht, gaat sedert dien tijd, onder uitbreiding van haren werkkring en vermeerderde middelen, onafgebroken voort met ondersteunen van een aantal personen, wier gedrag haar de deelneming der maatschappij waardig maken, zonder dat daarbij godsdienstige belijdenis of landaard in aanmerking wordt genomen. De hulp bestaat niet alleen in wekelijksche of tijdelijke ondersteuning in geld, maar ook in het verstrekken van geneeskundige hulp, bovendien worden weduwen en weezen gehuisvest, maar de laatsten ook onderwezen, zoodat zij ligchamelijk en verstandelijk worden gevoed en bewaard voor honger en misstappen uit gebrek aan kennis, en langs dien weg tot nuttige leden in de maatschappij worden gevormd. De hulp der maatschappij heeft zich tot dit jaar reeds mogen uitstrekken over tachtig duizend drie honderd negentig personen. De personen, die van de hulp der maatschappij blijven uitgesloten, zijn zij, die reeds door andere ligchamen worden ondersteund, die — behalve in geval van schipbreuk — geen jaar in Engeland hebben gewoond, die geene voldoende reden voor hunne komst in Groot-Brittannie konden opgeven, zij, die zich aan wangedrag en onzedelijkheid hadden schuldig gemaakt of bedelaars van beroep zijn. Langs dien weg neemt de maatschappij alle mogelijke voorzorgen om hare weldaden niet aan onwaardigen te verkwisten. De rekening over het afgeloopen jaar — sluitende 1 Maart 1851 — door den thesaurier Mr. *John Labouchere* opgemaakt — bedraagt 3021–11–9 p. st. *(ƒ 36,252)* en sluit met een batig saldo van 450 2–10 p. st. *(ƒ 5400.)* Onder de personen, door de maatschappij ondersteund — daaronder hunne vrouwen en kinderen niet gerekend, telt men 187 Nederlanders, terwijl de overige tot alle landen behooren: van China tot IJsland en Persie tot Chili of, gelijk een Fransch schrijver zegt, van Peru tot Parijs en van Japan tot Rome.

— Met de *Avon* zijn berigten uit Westindie, loopende tot den 3den Junij, te Southampton aangebragt. Met deze gelegenheid zijn berigten uit *Suriname* van den 23sten Mei ontvangen, en daaronder belangrijke voorschriften aangaande de uitvoering van een koninklijk besluit van den 9den Februarij betreffende de slaven. De *Times* geeft dienaangaande het volgende op: „Deze verordeningen, welke eene geheel nieuwe wetgeving omtrent de slaven uitmaken, schijnen weder een grooten stap van het Nederlandsche gouvernement te zijn tot eene geheele emancipatie, en, hoe zij dan ook door de planters mogen opgenomen worden, leveren zij het bewijs op van eene sterke zucht, om den toestand der slaven te verbeteren. Bij de bepaling der hoeveelheid werks, die de slaven op de plantagien zullen moeten verrigten, is in deze verordeningen het beginsel aangenomen, om niet het getal der uren vast te stellen, gedurende welke de slaven verpligt zijn dagelijks te arbeiden; maar de hoeveelheid van het werk, hetwelk iedere gezonde en tot arbeid geschikte slaaf dagelijks voor zijn meester zal moeten doen. Het beginsel derhalve, waarop de slavernij thans in de Nederlandsche Westindische kolonien geacht kan worden te berusten, is dat van verpligten taak-arbeid."

— Men verzekert, dat *Lola Montes* weder op het schouwtooneel zal verschijnen. De heer *Barnum* moet haar zeer aannemelijke voorslagen hebben gedaan. Zij oefent zich thans in de danskunst bij den balletmeester der Italiaansche opera.

DE NIEUWSBODE.

SHEBOYGAN WISCONSIN.

VRIJDAG, DEN 25 JULIJ 1851.

EEN WOORD VOOR NEDERLANDERS. (*)

Van den tijd die mij van mijnen dagelijkschen handen-arbeid overig blijft, zonder ik immer volgaarne een deel af, ten dienste der Nieuwsbode en hare lezers; nimmer was echter mijne pen williger; nimmer gevoelde ik meer opgewektheid tot schrijven dan nu, dewijl ik nimmer meer doordrongen was van het belang der zaak, die ik behandelde, als op dezen oogenblik, waarin de verfoeijelijke bezigheid der gepatenteerde dieven of emigranten-verzenders uitgebreid en in volle kracht werkzaam is.

Ik heb in vroegere jaren meer over deze zaak geschreven, dat echter door listige onderschepping en lage tegenwerking niet zeer verbreid is geworden; zoo lang de Nieuwsbode bestaat, eene onderneming die mij, hoewel in geenen deele personeel betreffende echter na aan het harte ligt, daar zij alleen op Amerika's vrijen bodem den tolk onzer gevoelens is; daar zij eenig en alleen het middel aanbiedt de taal onzer voorvaderen in stand te houden in de zoo verwijderde gewesten der nieuwe wereld; de taal waarin wij geboren en opgevoed zijn, die ons zoo dikwijls doet herinneren aan het dierbare oude Vaderland, aan zoo menigen geliefden bloedverwant, zoo menigen dierbaren vriend ons voor het geheugen roept, die wij bij het vertrek over de woelende golven achterlieten; de taal, die ons de nimmer wederkeerende blijde jeugd doet herdenken en op den jongelings tijd met zoo menige ervaring kan doen terugzien, wordt luisterrijk hier in stand gehouden door den Nieuwsbode,—eene onderneming, die van nu af aan ons reeds waarborgt tegen de vernietiging onzer Nationaliteit op vreemden bodem; zoo lang zij echter bestaat, heb ik de bedriegerijen, aan landverhuizers gepleegd, niet aangeroerd, maar dit immer voor waardiger en invloedrijker mannen overgelaten; doch hetzij dat dit punt van zoo veel gewigt, helaas! door den landverhuizer zelve niet geteld wordt, of dat vrees voor laster of verguizing sommigen terug houdt, tot heden liet zich nog geene waarschuwende stem hooren; ik wil de redenen van dat algemeene zwijgen niet nasporen; dit is echter zeker, dat, nu zelfs de Amerikaan blozen moet en den arm der geregtigheid inroept tot bestraffing en beperking der afpersingen, tot stuiting der bedriegerijen, tot bescherming van den niets kwaads vermoedenden landverhuizer bij het betreden des nieuwen hem echter vreemden Vaderlands, ik niet langer aarzelen mag, maar hoe ook mijne geringe krachten gevoelende, mijne bemerkingen mededeelen moet.

Reeds, voor 5 jaren werd door het bestuur des Staats New-York eene commissie benoemd, de toen vooral gruwelijke, ten Hemel om wraak schreeuwende onmenschelijke bedriegerijen, aan landverhuizers uitgeoefend, paal en perk te stellen; gedeeltelijk is dit geschied, maar helaas! de ondervinding leerde, niet genoegzaam.

Vooral dit jaar zijn de klagten bij den buitengewoon sterken toevloed van vreemdelingen ontelbaar; dit heeft dan ook het stedelijk bestuur van Buffalo doen besluiten geene kosten te ontzien deze afpersingen te doen tegengaan. De Heer Hugh Cameron, advocaat te dezer stede, is gemagtigd als afgevaardigde naar Albany gezonden en heeft reeds eene der hoofd-kantoor-houders doen arresteren. Onder de vele bedriegerijen door denzelven gepleegd zijn ook de namen van verscheidene Nederlanders. Het is echter geheel buiten mijn bestek personele gevallen op te tellen, daar iedereen door eigene ervaring meer of minder daarmede bekend is, en bij eenige algemeene wenken zal ik voor ditmaal mijne bemerkingen laten berusten.

Ieder weldenkende is vervuld met afschuw bij de gedachte, hoe menig braaf huisvader het laatste overschot van zijn klein vermogen laaghartig is ontrogcheld door hen, die onder den schijn van hulpbetooning hem als een vriend de hand reikten; hoe menigen zuur gespaarden dollar, gelijkstaande met een akker lands in het verre westen, is menigeen wederregtelijk onteigend door ledigloopers, die zich landgenooten van den onbedachtzamen vreemdeling durfden noemen, en met huichelachtige geveinsdheid hem voor zijn geld en eene blijde toekomst bedrogen; hoe menige familie is arm en ellendig met gekrenkte gezondheid in het westen aangekomen, die bij eene menschelijke behandeling zich zelve had kunnen helpen; hoe menigen emigranten *runner* of verzender, die zich landgenoot durfde noemen zonder voor God en zich zelve te blozen, was door zijne lage bedriegerijen, in de hand des Hemelschen Vaders het werktuig van den dood zijns slagtoffers; die op de verre reis, ontbloot van de noodige middelen, het offer werdt van gebrek en ontbering; hoe menige familie, die in het verre westen eenen bloedverwant of eenen hen verwachtenden vriend reeds in gedachten omhelsde, stond ter halverwege door de bedriegerij zijner eigene landgenooten verlaten en zag zoo hoop en genoegen achter het gordijn der donkerste toekomst verdwijnen?

Doch waar zoude ik eindigen den jammer te schilderen die ook zoo vaak den Nederlandschen landverhuizer getroffen heeft, en ik vraag het u allen af die hier reeds wonen, waren het geene mannen die uwe eigene taal spraken welke u bedrogen hebben?

Ik zoude u de namen der onverlatenen kunnen noemen, want nimmer konde vrees mij terug houden als beschermer en raadgever des emigrants op te treden; maar de gedachte houdt mij terug, dat de arm der Goddelijke geregtigheid niet uitblijft, en streelend is de zelfvoldoening voor mij, dat ik bij mijn driejarig verblijf in New-York en twee in Buffalo geenen gekend heb, wien het onregtvaardig verkregen goed ten zegen is geweest. En hoe kan dit anders? Velen die Godsdienst huichelden waren volstrekt zedeloos, anderen die voor de wereld godsdienstig schenen, hielden zich ruw; al naar dat het dienstig geoordeeld werd, den geen kwaad vermoedenden vreemdeling door huichelachtige voorkomingen als slagtoffer zijner bedriegerijen voor te bereiden.

Welligt vraagt gij, zijn er dan onder al die menschen, zoowel die de kantoren houden als hunne handlangers, de *runners*, geene goeden? O ja! ik heb in New-York menschen gekend, die uitgaande van edele beginselen, bij den aanvang hunner zaken alles deden eerlijk en rond den landverhuizer te behandelen, doch mijne vrienden! hunne pogingen leden schipbreuk op het doolhof des lasters; verbazende tegenwerking deed hun wankelen, en wilden zij niet financieel reddeloos te gronde gaan, dan moest gehoor gegeven worden aan de verleidelijke stem des mammons en de waarlijk goedhartige man was verward in het net van bedriegerijen; iedere poging zich daarvan te ontdoen, wikkelde hem vaster en vaster, totdat eene uiterste inspanning hem van het verderf deed losrukken en aan de maatschappij en het geluk terug gaven.

De ondervinding heeft het geleerd, dat bij al de verschillende betrekkingen in aanraking staande met het vervoer der passagieren van vreemde landen, deugd, goede zeden en godsdienst slechts bij naam konden bekend zijn, daar huichelarij, die moeder des kwaads, eene noodzakelijke eigenschap des runners of zijne meesters wezen moet.

Verdere uitweiding verbiedt mijn bestek; mogten sommigen mijne raadgevingen zich ten nutte maken, zoo zoude ik mij rijkelijk beloond zien, met hoe weinig dan ook, nuttig geweest te zijn. De ook in Nederland gelezene en spoedig ook aldaar algemeen verspreid wordende *Sheboygan Nieuwsbode*, die het om zijnen nimmer verwachtten vooruitgang en de buitengewone werkzaamheid en weloverlegde bekwaamheid des Uitgevers meer dan verdient, kan voor de Nederlanders, die voornemens zijn Amerika's vrijen, veelbelovenden bodem tot hun nieuw vaderland te maken, deze mijne woorden overvoeren:

Wanneer gij, landverhuizers! in New-York aankomt, bekommert u niet veel om landgenooten die u verwelkomen; wie werkzaam is voor zijn huisgezin, kan bij ieder schip niet aanwezig zijn; alleen zij, die der maatschappij en hunnen naam onteeren, bieden u gewoonlijk hunne diensten aan; verwonderd en verblijd zijt gij over het hooren uwer taal in een vreemd land; gretig maakt gij van elke teregtwijzing gebruik, en helaas! te laat bespeurt gij de slang die onder de bloemen verborgen was.

De zeereis heeft u vermoeid en, hoewel onkiesch uitgedrukt, vervuild; laat u niet bewegen dadelijk eene andere reis van dikwijls honderde uren aan te vangen; de gelegenheid tot een goed, bij verkiezing Duitsch Logement wordt u gegeven, verkwik u tot den anderen dag en versterkt en verfrischt zal u de binnenlandsche reis minder zwaar vallen.—

In geen geval laat gij u een kaartje in de hand stoppen voor de stoomboot tot Albany, buiten hetgene gij van den Kapitein of deszelfs klerk bekomt; dan alleen zijt gij zeker den vastgestelden prijs van hoogstens 25 stuivers te moeten betalen voor 50 uren of ongeveer 145 Eng. mijlen afstands. Iedere Logementhouder zal u daarin volgaarne teregt helpen.

Van Albany tot Buffalo, omtrent 120 uren of 350 Eng. mijlen, kost de spoorwagen niet ten volle negen gulden, en brengt u in 20 of 21 uren over, al naar de vracht ligt of zwaar is; deze wagens zijn geheel voor landverhuizers en hunne goederen ingerigt, daarom gaan zij langzamer dan de gewone treinen, die in 12 uren den afstand afleggen moeten.

Slechts in geval van beperkte geldsomstandigheid laat gij u overhalen de trekschuit te nemen, die 8 dagen vaart, in het hoogste geval 3 gulden kost, maar ook helaas! voor vele landverhuizers door het buitengewone getal passagieren doodelijk was.—

In Buffalo zullen u Nederlanders ten dienste staan, zoo goed als in New-York & Albany; vertrouw hun echter de zorg over uwe geldbeurs niet; de man die u reeds aan den spoorwagen te gemoet springt, in de kleeding zijnen landgenoot ontdekt, is, wat een oud Hollandsch spreekwoord zegt: *de regte broeder ook niet.* Vertrouw hem de zorg uwer verdere reis niet, die zich bevlijtigt u alle mogelijke diensten te bewijzen, maar betaal wederom alleen op de stoomboot zelve, die gij, slechts weinige gevallen uitgezonderd, immer denzelfden dag van uwe aankomst reisvaardig vinden zult, hoewel het tegendeel u dikwijls zal wijs gemaakt worden door hen, die in verband staan met andere reisgelegenheden.

Ik kan echter ook hier het verblijf in een Logement voor eenen nacht niet afkeuren; integendeel rade ik het allen, die eenigzins de onkosten bestrijden kunnen; het ligchaam, nimmer gewoon aan dergelijke reizen, verlangt rust en verkwikking zoo veel zulks mogelijk is.—

De gewone vertering in New-York, Albany en Buffalo in een goed Duitsch Logement, is van 25 tot 36 stuivers daags per persoon, wat in ieder geval bij eene wetsbepaling in verschillende talen in ieder Logement te lezen zijn moet.—

Ik maak u vooral opmerkzaam, dat ieder persoon slechts 100 Am. ponden of 44 Ned. ponden goederen vrij heeft, en men de rest per stoomboot gewoonlijk met 12 stuivers en per spoorwagen van 2 tot 3 gulden de 100 Am. ponden extra betalen moet. Vergeet niet, dat in New-York en Albany geen mensch regt heeft u het vrije vervoer der goederen over de binnenlandsche zeeen naar het westen te verzekeren, en dat iedere stoomboot en spoorwagen zijn eigen vrachtgeld ontvangt.

Laat u dus, wat ik u bidden mag, landgenooten, nimmer overhalen, eenig ander accoord danvan plaats tot plaats te maken; breng geene overtollige kleederen mede, vooral geen bovengoed; geld alleen heeft waarde hier voor u, grooter als gij bij mogelijkheid beseffen kunt, daar voor weinig bij overdacht gebruik zich zeer veel laat doen; aan hen die geene bepaalde reize hebben, rade ik den staat Wisconsin, na denzelven Michigan Iowa of Ohio, daar de landerijen in den staat, New-York in de meeste gevallen zeer veel duurder zijn.—

Wat echter uwe bestemming wezen mogt en waarhenen het doel uwer reize u voeren zal, zijt waakzaam en vertrouw zelfs hem niet ten volle, die reeds in Nederland uw vriend, uw stad-of dorpgenoot was: ook voor hem, de ondervinding leerde het helaas! zijt gij niet immer veilig.

Zijn mijne gedachten niet ter nedergesteld met den gepolijsten stijl eens geleerden of met de zuiverheid eens taalkundigen, ik vraag daarvoor niet eens verschooning; uit het hart, regt door zee, zal men alleen het doel mijner regelen aannemen, den landgenoot opmerkzaam te maken tegen de bedriegerijen, die hem bij onbedachtzaamheid noodzakelijk te beurt vallen moeten, bij de reize in Noord-Amerika naar het oord zijner bestemming.—

Buffalo, N. W. A. VAN CATZ SMALLENBURG.
Julij 1851.

(*) Wij stemmen zoo ten vollen met de gevoelens van onzen geachten correspondent overeen en zijn van de waarheid zijner raadgevingen zoo zeer overtuigd, dat wij onze wisselbladen in Nederland ten vriendelijkste verzoeken, dit artikel in zijn geheel over te nemen, opdat het beoogde doel des te beter moge bereikt worden. *Noot van de Redactie.*

TOWN HOLLAND.

Gedurende de afgeloopene week een uitstapje naar bovengenoemde town gedaan hebbende, meenen wij thans niet te mogen nalaten een enkel woordje over onze bevindingen mede te deelen.

Eerst en vooral geven wij onze verwondering te kennen over de vele veranderingen en verbeteringen welke aldaar sedert ons vorig bezoek, nu bijna een jaar geleden, hebben plaats gehad. Daar, waar toen eene menigte boomen den vruchtbaren grond bedekten en honderde akkers land nog eene volslagen wildernis waren, weidt thans niet zelden het oog over heerlijke korenvelden, den nijveren landman eene rijke vergoeding belovende voor den harden arbeid aan het schoonmaken van woeste landerijen en het bebouwen van den grond verknocht,, terwijl het grazend vee en eene nette woning met schuur, enz., dit aangename gezigt verder voltooijen. Town Holland is inderdaad de schoonste landstreek die wij kennen, en geen wonder dat hare bevolking zoo snel toeneemt, want alles spant te zamen om de aandacht van Nederlandsche landverhuizers tot zich te trekken, die daar doorgaans denzelfden grond en hetzelfde klimaat wedervinden, wat zij in het oude vaderland hebben nagelaten. De vruchten staan over het algemeen zeer schoon; inzonderheid staat de rogge overheerlijk; wij zagen roggehalmen van 6 a 7 voeten lang. De tarwe belooft ook eenen goeden oogst, doch op enkele akkers zijn sporen van *roest* aanwezig. Koren, haver, garst, enz. laten niets te wenschen overig, maar het smart ons te moeten melden dat zich op eenige velden wederom ziekte in de aardappelen vertoond heeft. Zij is echter nog niet algemeen en men vleit zich, dat althans de vroege aardappelen daarvan wel zullen verschoond blijven; bij velen zijn deze laatsten reeds eetbaar en naar men zegt heerlijk van smaak. Vurig wenschen wij, dat het kwaad in de tarwe en aardappelen geenen verderen of nadeeligen voortgang hebben moge en dat onze landgenooten in town Holland zich in hunne gegronde hoop niet zullen te leur gesteld zien, maar onder dankbaar opzien tot God, eenen rijken oogst mogen inzamelen.

Het Bijbellezen in Italie.

Een brief van Florence, van den 18 Mei, deelt eenige bijzonderheden mede van de gevangenneming van Graaf *Guicciardini* en zijne vrienden, omtrent het waarnemen hunner huisselijke godsdienst. Het schijnt dat zij bij het aankomen der policie rond eene tafel zaten en een kapittel uit het evangelie van Johannes lazen. Zij werden gevangen genomen en door eenen magistraat verhoord op eene beschuldiging van eene poging te hebben aangewend om de godsdienst des lands omver te werpen; maar de uitslag dezes verhoors geheel ten hunnen gunste zijnde, verklaarde de openbare vervolger dat er geen genoegzame grond voorhanden was om het onderzoek voort te zetten.

De Correspondent voegt er bij, dat de policie, op kracht van de onbeperkte magt met welke zij bekleed is, den graaf *Guicciardini* en zijne medgezellen tot zes maanden ballingschap in de provincie Volterra veroordeeld heeft.

Met gevallen van dezen aard zouden wij gemakkelijk onze kolommen kunnen vullen. Het schijnt in Italie niet langer geoorloofd om Gods woord te lezen. Doch hoe wel de Florentijnen de Heilige Schrift niet mogen onderzoeken, de eeuwige wet der Natuur staat daar nog geschreven: „Bedrieg u niet. God laat zich niet bespotten. Wat een mensch zaait, dat zal hij ook maaijen.”

☞ Verleden Dingsdag avond werd alhier de derde vergadering gehouden ten opzigte het oprigten eener Universiteit te Sheboygan. Eene constitutie werd aangenomen, onder welke het Sheboygan Opvoedkundig Genootschap georganiseerd werd.

— In de zitting van de Eerste Kamer der Staten-Generaal van 25 Junij heeft de commissie van rapporteurs rapport uitgebragt over het ontwerp der gemeente wet, die bij de *meerderheid* der leden over 't algemeen *met goedkeuring* is ontvangen. — Het wets ontwerp betreffende de scherpregters en hunne adsistenten is zonder beraadslaging aangenomen met *algemeene* stemmen.

— Door de Nederlandsche handelmaatschappij zijn bevracht 31 schepen, als: voor Amsterdam 18; voor Rotterdam 8; voor Dordrecht 2; voor Middelburg 2; voor Schiedam 1.

— Men begint zich meer en meer bezig te houden met de vraag wat, na de tentoonstelling, met het gebouw zal gedaan worden? Algemeen komt men er tegen op, dat het zou worden afgebroken; integendeel wenscht men het te behouden voor tentoonstellingen van kunst en nijverheid op kleinere schaal, voor voorlezingen over de nijverheid voor eene talrijke menigte, voor eene rijschool op groote schaal, voor tentoonstelling van bloemen en andere gewassen. Verscheidene geschriften zijn in dien geest uitgekomen.

— Den 18 Junij heeft de hertog *van Wellington*, ter viering van den slag bij Waterloo, zijn jaarlijksche feestmaal gegeven, 't welk behalve door Prins *Albert*, door 70 deelgenooten van dien gedenkwaardigen slag werd bijgewoond; sedert het laatstvorige feest is een twaalftal officieren overleden. De generaal *Omphal* vertegenwoordigde het Nederlandsche leger.

— Men berigt het volgende uit *Winschoten:* „Sedert geruimen tijd woonde er in Emden een' zekeren spekslager, die de varkens van de boeren aan zijn huis inkocht. De vrouw van den spekslager, de verkoopers steeds berigtende, dat haar man niet te huis was, wist in overleg met haren man het er steeds op toe te leggen, dat zij met de verkoopers alleen in gesprek kwam, en zag hen dan altijd in het geheim tot ongeoorloofde daden te bewegen. Zag zij, dat er een offer aan hare verleidingen gehoor zoude geven, zoo werd op zeker teeken haren echtgenoot daarvan kennis gegeven, die dan onmiddelijk met een groot slagersmes toeschoot, en de gevangene prooi dreigde te dooden wegens geheim gezelschap met zijne echtgenoote. De onschuldige verkoopers dus doodelijk verlegen zijnde, werden gedwongen om onder belofte van geheimhouding eene wissel te teekenen, om na verloop van eenigen tijd daarop vermelde som aan den spekslager te betalen.

De justitie, sedert lang met deze zaak bekend, meende eindelijk genoegzame termen te hebben gevonden tot hunne inhechtenisneming en begaf zich ten huize van den spekslager, wiens echtgenoote zij arresteerde.

De man zelf, dit ontdekkende, nam ten spoedigste de vlugt naar Winschoten. Ook daar hem vervolgende, is hij vertrokken naar Groningen, en daar ontdekkende dat er reeds heinde en verre last tot zijne gevangenneming was gegeven, is hij weer geretourneerd naar Winschoten, steeds achtervolgd wordende door eenen landdragonder te Emden. Ten laatste is het de justitie te Winschoten gelukt hem te vatten en verkeert hij aldaar in verzekerde bewaring.”

— Volgens de *Independance* zou de financiele toestand van Belgie zeer ongunstig zijn. Althans zou dit land gebukt gaan onder den last eener vlottende schuld van 25 millioen, een te kort van ongeveer 40 millioen, en een jaarlijksch deficit van 2½ a 3 millioen. Andere bladen daarentegen beweren, dat het te kort slechts 25,700,000 francs beloopt en dat dit jaar geen deficit zal opleveren.

— Men verzekert, dat de onderhandelingen in 's Gravenhage over de regeling der handelsbetrekkingen met Belgie steeds moeijelijkheden ondervinden, die men nog niet uit den weg heeft kunnen ruimen. Men spreekt ook hier te lande weder van het uitzigt op eene dadelijke aansluiting van de Hollandsche aan de pruisische spoorwegen.

— De heeren *G. Chantrell* en *E. Rich* hebben van de Belgische regering concessie voor het leggen van een' spoorweg van Antwerpen naar Turnhout gevraagd. In de daarbij overgelegde uiteenzetting van hun plan betoogen zij, dat een spoorweg tot verbinding van Belgie met Nederland, zoo bij aan de belangen van het laatstgenoemde land zal voldoen, over Turnhout moet loopen, en dat de rigting over Breda alleen voor deze plaats voordeelig, maar voor de goede aaneenschakeling van het geheele spoorwegnet niet verkieslijk is. Hun plan, zeggen zij, geeft gelegenheid om het hart van Holland te bereiken en, met eene zonder groote kosten daar te stellen vertakking naar Breda, kan het in het oosten en westen van Nederland geheel tot in 't noorden des lands worden voortgezet, tevens met de Zuiderzee en met de spoorwegen die Amsterdam, Arnhem en den Haag verbinden, in aanraking komende.

— Het schip Johannes, van Amsterdam, naar New-York bestemd, verliet Ramsgate, waar het gerepareerd werd, op den 21 November 185

en sedert dien tijd heeft men er niets meer van vernomen.

— Wij vernamen deze week, dat de Knox Insurantie Compagnie is opgebroken en zich eene bedriegelijke maatschappij getoondheeft.

— De bevolking van den staat New-York beloopt 3 millioen 97 duizend en 75 zielen. Dit is ongeveer zoo veel als geheel Nederland en er is nog plaats voor tweemaal dat getal.

— Een oude likkebroer, die een drinkhuis voor de laatste acht jaren zijne gunst verleend heeft, gaf in veler tegenwoordigheid het volgende als de oorzaak op, waarom hij zich aan de Zonen van Matigheid aansloot: "Daar", zeide hij, naar eene kroeg wijzende, "daar is een drinkhuis, dat ik gedurende acht jaren heb trachten ledig te drinken, en dit onmogelijk vindende, ben ik besloten om uit het veld te wijken en het meer Michigan te beproeven!"

— Ohio is wederom met vier nieuwe banken begunstigd geworden; zij heeten: Iron Bank, in Ironton; Merchants Bank, in Massillon; Stark County Bank, in Canton en Springfield Bank, in Springfield.

— Vader Mathew heeft een beroemde bierbrouwer te Cincinnati tot de matigheid bekeerd. Hij heeft zijne brouwerij gesloten, zijn werkvolk ontslagen en wil noch zelf drinken noch eenig bier voor anderen meer brouwen.

— De natuur onderzoekende en reizende prins Paul van Wurtemberg, die zich eenige weken in dezen staat heeft opgehouden, heeft in de nabijheid van Cedar Lake, Washington County, 50 akkers land gekocht, waar hij zich, na eene reis door China en Australie gedaan te hebben, denkt neder te zetten.

— Den 16 Junij is te Parijs geguillotioneerd de moordenaar *Viou*, die onlangs den fabrikant in bronzen waren, *Desfontaines*, om het leven gebragt en het in stukken gesneden lijk, in een koffer gepakt en met den spoortrein, naar Poitiers verzonden had.

— Den 28 dezer, (aanstaande maandag) omtrent 's morgens om 7 uur, zal er hier eene gedeeltelijke Zons-verduistering zigtbaar wezen.

— Sheboygan is alles voor kerken. Hetzelve telt er thans zeven, en van welke die der Baptiste gemeente in fraaiheid boven alle andere uitmunt. Deze is onlangs versierd met een klok wegende ruim 1000 ponden en nu pas met een schoon orgel kostende drie honderd dollars.

— De Milwaukie *Sentinel* zegt, dat de bills op de Bank of Salisbury in kwaden reuk staan, in de nabijheid der instelling waar natuurlijk hare waarde het best bekend is.

— De stoomboot Gen. Harrison is van de Green Bay route verplaatst, om de vaart tusschen Chicago en GrandHaven, in Michigan,waar te nemen.

— Berigten uit Michigan luiden zeer gunstig aangaande de te velde staande vruchten — de tarwen oogst was nimmer beter in hoeveelheid en kwaliteit.

—De Grant County *Herald* berigt dat de aardappel ziekte zich ook aldaar vertoond heeft en wel onder de vroege aardappelen. De ziekte moge niet algemeen zijn, maar in die landstreek is er geen hoop op een halven oogst. Laat gepootte aardappelen, denkt men, zullen verschoond blijven.

— Over eenige weken arriveerde het schip Fanny te San Francisco, onder anderen aan boord hebbende, tusschendeks, eene stoomboot van 110 voeten lang voorzien van hare machine en gereed om te werken. De wijze waarop de stoomboot tusschendeks van het schip geplaatst werd is belangrijk. Het schip werd slechts gedeeltelijk voltooid en zonder dek van stapel gelaten. Bij hoog water liet men het zinken en de stoomboot voer er over, die bij laag water op den bodem van het schip rustte. Bij opkomen van het tij werd het overige water uit het schip gepompt en met hare lading van binnen drijvende gemaakt, waarna de zijden en het dek gebouwd zijn en het schip voltooid is. Om nu de stoomboot uit het schip te krijgen, moet de Fanny weder gezonken worden, en voor 't gemak is tot dat einde het dek, enz. aan elkaar geschroefd.

— *De oogst in den staat New-York.*—De tarwe en hooi oogst in deze county (Poughkeepsie) is begonnen en de landbouwers zamelen overvloediglijk vruchten in. De tarwe is zoo schoon als voor menig jaar in deze landstreek en misschien in elk gedeelte des Staats is gewonnen; men kan nauwelijks een slecht stuk vinden en er is veel tarwe verbouwd. Rogge is ook zoo goed als zij nog in vijftig jaren geweest is en het hooi is uitermate gunstig uitgevallen. Haver belooft ook veel, tenzij wij sterke droogte mogten krijgen. Koren staat heerlijk en groeit zeer snel, zoo dat tot dus verre alles goeds aan den landman beloofd wordt.

(*Eagle.*)

— De Dubuque (Iowa) *Herald* van den 18 Julij zegt aangaande de aardappelziekte aldaar: Een man omtrent 14 mijlen van hier wonende meldtons,dat de ziekte zich in zijne nabijheid in de aardappelen vertoond heeft. Wij vreezen dat dit kwaad een ongunstigen invloed op den groeijenden oogst zal uitoefenen.

— De jongste berigten uit Californie aangaande het goudgraven zijn bijzonder gunstig. Er is meer levendigheid dan vroeger en welligt wordt er meer goud gevonden dan ooit te voren sedert de ontdekking der goudmijnen.

— Een Amerikaansch matroos werd verleden week te Matanzas gearresteerd, voor *tien* Spaansche soldaten een pak slaag gegeven te hebben! Hij moet gewis een volbloedige Yankee wezen.

CORRESPONDENTIE.

Verscheidene weken geleden hebben wij eenige brieven en rekeningen afgezonden, op welke wij antwoord verzochten. Willen de bedoelde vrienden daaraan voldoen?

Mr. J. d. V. te P.—Op uw brief is geantwoord.

Mr. G. v. S. te M.—Uwen geëerden is in dank ontvangen, en zal beantwoord worden.

Mr. J. d. H. te S. L.—Heeft u ons schrijven ontvangen, voor het afzenden uws briefs van 10 Julij?

SLOAN'S MEDICIJNEN.

Op ons bezoek bij de landbouwers in town Holland wonnen wij wederom nieuwe en gunstige berigten in, aangaande deze thans zoo algemeen gebruikt wordende geneesmiddelen voor mensch en dier. Deze heeft de zalf gebruikt aan zijne koe, die voor verbranden van de hand zijns kind, gene voor een kwaad been, enz., en allen bevonden het een heilzaam middel te zijn, dat nog algemeener verdient bekend te worden. De agent te Sheboygan Falls, de heer MARSH vertelde ons, dat hij er meer van verkoopt dan ooit te voren. Een doosje zalf kost 25 cents.

☞ Zie Sloan's Advertentie in eene andere kolom.

MARKTPRIJZEN.

(*Wekelijks nagezien en verbeterd.*)

SHEBOYGAN, WIS. den 25sten Julij 1851.

Tarwe, per Bushel,	- 0,70	Meel, per Barrel,	- 4,50
Ind. Koren,	do. - 50	Spek, per pond,	- 0,08
Rogge,	do. - —	Vleesch, do.	- 0,07
Boekweit,	do. - —	Boter, do.	- 0,09
Garst,	do. - 0,50	Reuzel, do.	- 0,10
Haver,	do. - 0,25	Kaas, do.	- 0,10
Aardappelen,	do. - 0,20	Eijeren, per dozijn,	- 0,09
Boonen,	do. - 1,00	Hout, per cord,	- 1,25
Erwten,	do. - 1,00	Hooi, per ton,	- 8,00

☞ 2[?] Bushel is een Ned. mud; een barrel is 196 pond, een pond is omtrent 4½ ons Ned; een cord is 128 cub voeten; een ton is 2000 pond.

, Heden beviel zeer voorspoedig van eene welgeschapene DOCHTER, S. M. SOUFFROUW, geliefde echtgenoote van HENRY BORRIES.
SHEBOYGAN, 21 Julij 1851.

TAX NOTITIE.

Hiermede wordt bekend gemaakt, dat de Tax Lijst van 1851 voor de Corporatie van Sheboygan mij is ter hand gesteld, ten einde de daarin vermelde taxes te collecteren, en dat ik betaling voor Taxes ten mijnen kantore ontvangen zal, tot den laatsten Augustus eerstkomende, ingevolge de acte waarbij Sheboygan geincorporeerd is. KASPER GUCK.
Sheboygan, 15 April 1851. *Ontvanger.*

NOTARIS AMBT.

De ondergeteekende door den gouverneur dezes Staats tot het ambt van

OPENBAAR NOTARIS,

residerende te Sheboygan, benoemd zijnde, heeft de eer aan het publiek bekend te maken, dat hij gemagtigd is tot het schrijven en legaliseren van

Eigendomsbewijzen, (deeds en mortgages,) Contracten, Testamenten,

en alle andere stukken van Notariëlen aard.

Ook belast hij zich met het opmaken in wettigen vorm, en het verzenden van allerhande stukken, welke men door tusschenkomst eens Nederlandschen Consuls of regtstreeks naar de Nederlanden wil zenden, ter verrigting van familie zaken, enz. in het oude Vaderland.
Sheboygan, 8 Maart 1851. J. QUINTUS.

EEN VERHAAL.

Bewerkt voor den Sheboygan Nieuwsbode, door

N. W. A. VAN CATZ SMALLENBURG,

te Buffalo.

Broeder en Zuster Liefde.

(*Vervolg van No.* 84.)

O Wafil, hoe goed zijt gij, riep Olga, en viel den ouden man met kinderlijke vriendelijkheid om den hals. Wafil streek liefdevol hare bleeke wangen en zijn hart was verheugd, dat hij het arme kind weder had kunnen troosten; ziet gij wel, zeide hij, wanneer het ons kwalijk gaat, zoo mag men toch de hoop niet opgeven; zij komt en men weet niet van waar, zij is daar eer men het vermoedt.

Alzoo gij wilt tot hem gaan Wafil, vraagde Olga en lachte vrolijk. Gij zoudt werkelijk den langen weg niet ontzien om mij eene vreugde te bereiden? Och arm kind, zoude ik niet immer bereid zijn, u te troosten en te bemoedigen, zeide de trouwe oude met diepe ontroering. Ben ik dan niet de eenige die u uit de vroegere schoone tijd nabij gebleven is. Ja, ik ga naar Moscou en dan willen wij verder zien, wat zich laat doen. Doch verhaal mij nu ook hoe 't u gegaan is. Sedert drie nachten heb ik u niet gezien, dewijl ik niet ongemerkt wegsluipen konde. Heden ging het, en daarom ben ik ook hier. Heeft men u geen leed gedaan? U, arme kleine weeze? Neen, zij doen mij geen kwaad, doch ook niets goeds, zeide Olga. Den ganschen dag ben ik alleen en slechts eenmaal opent zich de deur, om de oude Minka binnen te laten, die mij eten brengt. Wanneer mijne gedachten niet zoo treurig waren en ik met Fedor spreken konde als vroeger, dan zoude mij niets ontbreken en ik zoude vrolijk en vergenoegd zijn. Doch Wafil, zie, wanneer ik nu zoo gansch alleen ben, dan moet ik immer aan Fedor denken en aan mijnen braven vader, dan ween ik den ganschen dag, tot dat ik van vermoeidheid eindelijk inslaap. Dan is het schoon, van Fedor en van u te droomen, wij spelen met elkander en zijn zoo blijde, ach—dat ik dan immer treuriger worde, wanneer de zon weder door het venster schijnt en mij opwekt.

De oude Wafil wischte heimelijk een traan uit zijn oog en de verlatene weeze jammerde zeer, die zoo eenzaam en ellendig versmachtte, terwijl een ander in rijkdommen zwelgde, die hij, als een schaamloozen dief twee onbeschermde kinderen ontrukt had. Doch hij zocht zijnen kommer te verbergen, om het kind nog niet treuriger te maken en terwijl zijn hart weende, lachte zijnen mond en sprak met zoete woorden van troost en hoop op eene betere toekomst. Hij wees Olga op God, die toch de regte Vader der weezen is; vermaande haar, hare gansche gedachten immer slechts op eene vrolijke toekomst te rigten, die toch vroeg of laat gewis komen zoude en beloofde haar, van nu af nog meer als vroeger bij haar te komen, om door zijn gezelschap zoo veel mogelijk tot hare opbeuring bij te dragen.

Olga beloofde de raadgevingen des eenigen haar gebleven vriends getrouw te vervullen, doch terwijl zij deze belofte deed, waren hare gedachten reeds weder bij den broeder en de oude treurigheid week slechts voor weinige minuten uit haar hart. Olga was ook nog zoo jong, nog zoo zwak en zoo aangegrepen van hare inwendige ongesteldheid, dat zij onmogelijk hare gewaarwordingen beheerschen konde. Voor haar was slechts hulp bij God en die hulp was nabij, hoewel zij ver afscheen en bovendien het reeds zoo diep gebogen kind nog een zware slag treffen zoude.—

Nog bevond zich de oude Wafil bij haar, toen plotseling een hoefslag op de straat zich liet hooren, en voor de deur van het paleis verstomde.

Eene groote bel, welker geluid door het gansche gebouw drong, werd heftig getrokken, en wekte op eenmaal al de bedienden, die hier en daar in het groote gebouw verdeeld, in rustige sluimering lagen. Op eenmaal werd het levendig. Over de plaats ijlden half aangekleede dienaren, aangestokene lichten schemerden door het venster en eene stem werd gehoord, dat men de deur openen zoude. Getroffen zagen Wafil en Olga elkander aan, daar zij zich deze ongewone storing niet konden verklaren. —

De touwladder, riep plotseling Olga. Zij hangt nog voor het venster, wanneer maar niemand dezelve gezien heeft.

Wafil stond op en opende zacht en voorzigtig het venster, en trok even zoo voorzigtig de gevlochten koorden, welke zoo ligt hem ten verrader hadden kunnen worden, in de kamer.

Zoo ver zijn wij zeker, zeide hij, doch nu geve de Hemel dat men mij niet vermist. Olga drukte zich digt aan den grijsaard, dien zij beangst met de armen omvatte, terwijl haar hart zoo heftig sloeg, dat Wafil de snelle en koortsachtige slagen voelen konde. Beiden luisterden zwijgend en met ingehouden adem naar iedere beweging, ieder geluid, dat van buiten in het stille vertrek drong. Zij hoorden hoe de deur zich knarrend opende, hoe een man gespoord van het paard sprong; hoe hij naar den vorst Iwanow vraagde en toen verlangde oogenblikkelijk tot hem gebragt te worden.

Men zeide hem, dat de vorst sliep, en zich gewis niet gaarne liet storen, doch de vreemde lachte over die bezorgdheid en herhaalde gebiedend het bevel, dat men hem zonder langer uitstel naar de slaapkamer van den vorst geleiden zoude. Ik verantwoord alles zeide hij. Dag en nacht heb ik gereden om zoo snel mogelijk hier te komen, en de tijding die ik breng is den heer zoo aangenaam dat hij haar nog dezen nacht, dit uur weten moet! Mijn overste verstaat in deze dingen geene gekheid, en hij heeft mij op strenge straf bevolen, dadelijk na mijne aankomst bij den vorst te gaan. Hier ben ik nu, maak voort! of ik ga vooruit en wijs u zelf den weg. De vreemde sprak zoo gebiedend, en ratelde zoo dreigend met de sabel over de steenen vloer, dat de verzamelde bedienden het niet langer durfden wagen zijne bevelen ongehoorzaam te zijn. Ik wil u aanmelden, zeide de kamerdienaar van den Vorst, doch zeg mij hoe gij heet en van waar gij komt, om dit te weten wanneer de vorst daarnaar vraagt.

Voort, voort! herhaalde de vreemde dringend. Zeg slechts tegen uwen heer, dat ik van Moscou kom.

Olga sidderde. Moscou zeide zij met bevende lippen. Fedor, Fedor! De mensch brengt eene ongelukstijding van Fedor, van mijnen broeder! De oude Wafil zelve vreesde dit, want zijn bleek gelaat werd nog bleeker als gewoonlijk, en hij was zoo onthutst, dat hij geene woorden vond, om Olga gerust te stellen of haar troost in te spreken. Wat konde ook voor den vorst Iwanow, aangenamer tijding uit Moscou komen, als het berigt van het ongeluk desgenen, die, wat de oude Wafil beter wist als de arme weeze, tusschen den verderver en zijne begeerigheid stond. Zoo lang Fedor leefde moest de vorst immer vreezen, want eens toch kwam de tijd dat hij aan de regtmatige erfgenamen van vorst Tschernikow rekenschap zoude moeten afleggen.

Wafil zag dit duidelijk in, en reeds lang was hij in zijn binnenste stellig overtuigd, dat vorst Iwanow niet eerder rusten, niet eerder de vervolging der beide weezen opgeven zoude, voor dat beiden voor hem onschadelijk gemaakt, en beiden reddeloos in het verderf zouden gestort zijn. Daarom sidderde hij even als Olga, daarom zweeg nu zijn immer in troost en bemoediging zoo spraakzame mond; daarom ondervond hij in zijn binnenste de schrikkelijke overtuiging, dat de ongelukkige jongeling ten offer des geldzuchtigen gewetenloozen voogds gevallen was. Met onuitsprekelijken weemoed vestigde hij zijne oogen op het bevende kind, nam het in zijne armen, drukte het eenen kus op het bleeke voorhoofd en zeide: O God, erbarm u over haar en geef haar de kracht, dezen zwaren slag des noodlots wederstand te bieden. Toen zweeg hij. Olga weende bitter, en vergeefs wischte de grijsaard hare tranen, welke immer en immer weder de oogen van het met angst vervulde kind uitstroomden.

Op eenmaal werden schreden gehoord op de overdekte gang die het voor en achter gedeelte van het paleis verbond.

Men komt! zeide Wafil. Wanneer men mij hier vindt, ben ik verloren. Daarom opgebeurd Olga. Het meisje verschrikte. De angst, ook dezen laatsten vriend nog van zich gescheiden te zien, gaf haar op eenmaal kracht en bezinning. Met eenen sprong was zij bij de deur harer kamer en zeide: ik zal niemand binnenlaten. De schreden kwamen nader, men ringelde aan de deur en eene ruwe stem riep Olga, Olga!

Wat is het, vraagde het kind.

Vorst Iwanow beveelt u, oogenblikkelijk tot hem te komen! Hij heeft u eene gewigtige tijding mede te deelen. Dadelijk, dadelijk, antwoordde Olga met bevende stem. Ik wil mij slechts aankleeden en dan zal ik komen. De schreden verwijderden zich weder en nu viel Olga snikkend den ouden Wafil om den hals en riep: O God, wat zal ik moeten hooren?

Wat het ook zij, antwoordde Wafil, laat u niet te zeer door uwe smart nederbuigen Beschouw alles wat u overkomt als de leiding Gods, vertrouw op Hem, de vader der weezen.

Ga Olga, ik zal u hier afwachten en wanneer gij weenen moet, weenen over eenen verlorene, dan zult gij toch ten minste niet alleen met uwe smarte zijn. Ga mijn kind, en zij moedig, sterk en gelaten. Olga droogde hare tranen en verliet met wankelende treden haar vertrek.

Zij gruwde voor den vorst, wiens strengheid zij reeds zoo smartelijk ondervonden had, en reeds vooraf vermoedde zij dat het geene vrolijke tijding zijn konde, die zij zoude moeten hooren. Toen zij in de kamer van den vorst trad, vond zij nevens hem ook zijnen Secretaris Petrowitz, welke rustig aan eene met papieren bedekten tafel zat, terwijl vorst Iwanow met groote schreden de kamer op en neder ging, en het sidderende meisje niet scheen te bemerken. Olga, zeide de Secretaris des vorsten met koude bedaarde stem, —

Olga kom hier. Er zijn kwade berigten van Moscou aangekomen, die u moeten medegedeeld worden. Uw broeder Fedor die, zoo als gij wel weet, immer een deugniet was, heeft twist met zijne kameraden gekregen en is daarbij gedood geworden.

Olga werd bleek als een lijk, zij greep met de hand naar haar hart, stiet eenen doffen gil uit, en viel onmagtig op den grond. Nu scheen eene opwelling van medelijden in des vorsten ziel te ontwaken; hij sprong op het kind toe, hief het van den grond, legde het op eene sofa, en zeide: Petrowitz dat was te veel. Gij had het kind moeten verschoonen en langzaam op de treurige tijding moeten voorbereiden. Waartoe dit, antwoordde Petrowitz. Het was toch uw eigen wil mijnheer, dat zij het weten zoude. Ja, doch niet zoo, zeide de vorst. Dat kind is onschadelijk, nu de broeder van kant is. Zij kan in stille afgetrokkenheid leven en gelukkig zijn.

Bedrogen moest zij worden, doch ik wil niet dat dit bedrog haar dooden zal. Wanneer zij sterft, zoo veel te beter voor u, genadige heer! zeide Petrowitz, terwijl hij onmerkbaar de schouders ophaalde en tegelijk met de zwakheid des Vorsten medelijden spotte. In dezen oogenblik kwam Olga weder tot zich zelve en blikte verwilderd om zich heen. Dan legde zij de hand aan het voorhoofd, als om zich te bezinnen, en wierp zich hierop plotseling voor zijne voeten en wiens knien zij met hare armen omvatte. Zeg mij, zoo jammerde zij, dat het niet waar is. Neen, neen het is niet mogelijk, Het kan niet zijn, Fedor, mijn lieve, vriendelijke broeder zoude dood zijn. Ik zoude nimmer weder zijne hand drukken, zijne stem hooren, zijn vriendelijk oog zien. O erbarm u mijner, zeg mij, dat gij slechts met mij schertst, dat gij mij slechts verschrikken wildet. Niet waar Fedor leeft, niet waar, het is u geen ernst dat hij gestorven is. Erbarm, erbarm u en zeg mij de waarheid.

De vorst had welligt den jammer van het arme kind niet kunnen wederstaan, welks smart zoo roerend, welker vertwijfeling zoo verschrikkelijk was. Hij kampte met zich zelve, en reeds boog hij zich tot Olga neder, om haar te zeggen, dat Fedor niet dood maar slechts naar Siberie gezonden was; toen de Secretaris Petrowitz, die hem met een loerend oog scherp aangestaard, en de neiging zijns gewetens wel bemerkt had, hem snel voorkwam. Wat helpt dat klagen en schreijen zeide hij barsch. Uw broeder is dood en daarmede is het afgedaan. Wanneer gij weenen wilt, Olga! zoo ga in uwe kamer en schreeuw daar de vier muren een liedje voor. Gij weet nu wat gij weten moet en verder hebt gij nu niets meer hier te maken. Olga hoorde niet naar hem, doch vleide op nieuw met roerende bespraaktheid den vorst, haar toch naar waarheid mede te deelen, dat het treurige berigt valsch was en dat Fedor nog leefde. De vorst hief haar op en nog eenmaal twijfelde hij en scheen geneigd het arme kind de waarheid te onthullen, ten einde haar eenen geringen troost te verleenen.

Doch een erustige dringende blik zijns Secretaris waarschuwde hem en hierop nam Petrowitz zonder eenige beweging het kind bij den arm en voerde het de deur uit, terwijl hij eenige bedienden riep, die haar in hare kamer moesten brengen. Ten spijt haars ongeluks herinnerde zich Olga, dat de oude Wafil haar afwachtte. Hij mogt niet gezien worden, en deze gedachte verleende haar de kracht, zich nog een korten tijd staande te houden. Ik ga, zeide zij, terwijl zij zich trotsch oprigtte, en de slaven een wenk gaf terug te blijven! Ja, ik ga om in mijne eenzaamheid den broeder te beweenen, die uwe gruwzaamheid mij ontnomen heeft. Gij echter vreest de wrake Gods, die geene misdaad ongestraft laat; gij hebt mijnen broeder vermoord en Gods hand zal u daarvoor straffen. Olga ging. Met moeite bereikte zij haar vertrek, zonk half onmagtig aan het trouwe hart van Wafil en zeide bitterlijk weenende; Wafil! God heeft mij mijn laatste geluk ontnomen, Fedor, mijn broeder —is dood!

Petrowitz zeide tot den vorst toen Olga zich verwijderd had; hebt gij gehoord genadigste heer! hoe de kleine slang reeds siste. Wensch uw zelven geluk dat ons geheim bewaard is. Wanneer dit meisje, dat gij nog voor een onschadelijk kind houdt, wist, waar haar broeder de rest zijns levens door brengen zal, zoo zoude zij niet rusten, voor dat zij hem bevrijd had.

In het zwakke kind slaat een getrouw hart.

(*Wordt vervolgd.*)

MENGELWERK.

☞ Men had te Parijs 600 lijsten rondgezonden, ter teekening voor eene herziening der constitutie, en rekende die terug te ontvangen, elke lijst met 400 namen, aldus met een getal van 240,000 onderteekeningen, doch bij de telling verkreeg men slechts — 30,000!

Het schijnt echter, dat vele stille burgers, door de roode dagbladen verschrikt, hunne naamteekening beschouwden als eene wijziging, die hun te eeniger tijd vervolgingen konde berokkenen.

Op het platte land gaat het beter. Eene lijst aldaar telde 40,000 namen. Eene der dorpsmaires zond eene petitie, door hem gesteld en alleen door hem geteekend, namens zijne gemeente in. Hij zeide in dat document, dat de inwoners der gemeente allen met hem de herziening der constitutie wenschen. Hun getal beliep 300, doch daar zij niet konden schrijven, teekende hij voor allen. De eenige, waarvoor hij niet instond, was zekere *Pierre*, die reeds lang gek, en *Jean*, die sedert eenige dagen dood was.

— *De waarheid* is geen laster, zegt een beroemd regtsgeleerde, wanneer zij voor publiciteit past en met het inzigt bekend gemaakt wordt, dat daaruit iets voor het algemeene nut kan ontspringen. Dit hebben wij al lang geweten.

Agenten voor den Nieuwsbode.

De volgende heeren zijn zoo vriendelijk het agentschap op zich te nemen, inteekenings-gelden voor dit blad te ontvangen en met de namen op te zenden:

Den Heer I. R. Muller, town Lima.
„ P. Souffrouw, town Holland.
„ A. Stokdijk, dito.
„ A. van Ingen, Sheboygan Falls.
„ W. Plocker, Fairwater.
„ J. Q. C. van den Bosch, Green Bay.]
„ J. J. van de Plassche, *Milwaukie.*
„ H. van der Kolk, Chicago.
„ G. J. Beckers, Albany.
„ N. W. A. v. C. Smallenburg, Buffalo.
„ I. C. Brinkman, Cincinnati.
„ J. van den Hoek, Zeeland, *Mich.*
„ L. Dooge, Ravenna, dito.
„ H. J. Husebroek, Pella, Iowa.
„ J. den Hartog, St. Louis.
„ V. B. Palmer, voor de steden New-York, Boston en Philadelphia.

☞ De abonnements-prijs op den Sheboygan *Nieuwsbode* is slechts EEN DOLLAR EN VIJFTIG CENTS per jaar, of nog *geen drie cents* per week! Zij die wenschen in te teekenen, hebben slechts het geld in een brief te sluiten [franco] aan J. QUINTUS.
Sheboygan, Wis.